Samling af Afgørelser

RETTENS DOM (Tredje Udvidede Afdeling)

12. marts 2025 *

»Statsstøtte – foranstaltning med henblik på nedsættelse af engrosprisen på elektricitet på Den Iberiske Halvø – energikrise – afgørelse om ikke at gøre indsigelser – ikke alvorlige vanskeligheder – princippet om forbud mod forskelsbehandling – forholdsmæssighed – berettiget forventning«

I sag T-596/22,

PGI Spain, SL, Barcelona (Spanien),

Berry Superfos Pamplona, SA, Navarra (Spanien),

Promens Packaging, SA, Barcelona,

RPC Envases, SA, Madrid (Spanien),

Zeller Plastik España, SL, Barcelona,

ved advokat P. Holtrop,

sagsøgere,

mod

Europa-Kommissionen ved T. Scharf, I. Georgiopoulos og C.-M. Carrega, som befuldmægtigede,

sagsøgt,

støttet af:

Kongeriget Spanien ved A. Gavela Llopis og M. Morales Puerta, som befuldmægtigede,

intervenient,

har

RETTEN (Tredje Udvidede Afdeling),

* Processprog: engelsk.

sammensat af Rettens præsident, M. van der Woude, og dommerne P. Škvařilová-Pelzl, I. Nõmm (refererende dommer), G. Steinfatt og D. Kukovec,

justitssekretær: fuldmægtig A. Marghelis,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

efter retsmødet den 17. september 2024,

afsagt følgende

Dom

1 Med søgsmål anlagt i henhold til artikel 263 TEUF har sagsøgerne, PGI Spain, SL, Berry Superfos Pamplona, SA, Promens Packaging, SA, RPC Envases, SA, og Zeller Plastik España, SL, nedlagt påstand om annullation af Kommissionens afgørelse C(2022) 3942 final af 8. juni 2022 om statsstøtte SA.102454 (2022/N) – Spanien og SA.102569 (2022/N) – Portugal – vedrørende mekanismen til justering af produktionsomkostninger med henblik på nedsættelse af engrosprisen på el på det iberiske marked (herefter »den anfægtede afgørelse«).

Tvistens baggrund

2 Kongeriget Spanien og Den Portugisiske Republik anmeldte henholdsvis den 20. og den 23. maj 2022 en foranstaltning med henblik på nedsættelse af engrosprisen på elektricitet på Den Iberiske Halvø i form af tilskud til produktionsomkostninger til teknologier baseret på fossile brændstoffer (herefter »den anmeldte foranstaltning«) til Europa-Kommissionen.

3 Ved den anfægtede afgørelse besluttede Kommissionen ikke at gøre indsigelser i henhold til artikel 4, stk. 3, i Rådets forordning (EU) 2015/1589 af 13. juli 2015 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af artikel 108 [TEUF] (EUT 2015, L 248, s. 9).

4 I den anfægtede afgørelse beskrev Kommissionen i første række de væsentlige karakteristika ved den anmeldte foranstaltning. Denne institution anførte bl.a. følgende:

– Den anmeldte foranstaltning indgik i en sammenhæng med de kriser, som de nationale og internationale energimarkeder havde skullet imødegå de seneste årtier, og som havde medført prisstigninger på fossile brændstoffer, navnlig på naturgas (punkt 4 og 5).

– Dette påvirkede de husholdninger og små og mellemstore virksomheder, som henhørte under lovregulerede kontrakter i Spanien, nemlig »precio voluntario para el pequeño consumidor« (PVPC, frivillig pris for mindre forbrugere) og de lovregulerede rabatter for visse sårbare forbrugere, benævnt »Bono social« (social rabat) (herefter samlet »de lovregulerede kontrakter«), og praktisk talt alle former for erhvervsvirksomhed (punkt 6 og 7).

– Day-ahead-elektricitetsmarkedet i Den Europæiske Union var støttet på en tariferingsmetode baseret på marginalprisen, hvilket indebar, at elprisen blev fastsat af den sidste produktionskilde, der var nødvendig for at opfylde efterspørgslen på et givent tidspunkt, dvs. ofte kraftværker, der anvender fossile brændstoffer, hvilke kraftværker er dyrere på grund af de højere driftsomkostninger (punkt 20-23 og 34).

– Den anmeldte foranstaltning bestod i at yde betalinger til forvalterne af kraftværker, der anvender fossile brændstoffer, på Den Iberiske Halvø med henblik på at nedsætte elpriserne på engrosmarkedet og dermed på detailmarkedet (punkt 24 og 33-39).

– Den anmeldte foranstaltning ville bl.a. blive finansieret ved et bidrag (herefter »bidraget«), som Operador del Mercado Ibérico de la Energía-Polo Español, SA (OMIE) pålagde købere på engrosmarkedet for elektricitet, dvs. leverandører af elektricitet og forbrugere, som købte elektricitet direkte på engrosmarkedet til eget forbrug (herefter »de direkte forbrugere«), i forhold til den mængde elektricitet, som disse købte (punkt 25 og 44).

– Visse købere på engrosmarkedet for elektricitet var fritaget for betaling af bidraget, navnlig dem, der havde indgået fastprisaftaler før den 26. april 2022, med forbehold af at visse betingelser og bl.a. anmeldelse af deres kontrakter til OMIE blev overholdt (herefter »fritagelsen for bidraget«) [punkt 45, litra d), til punkt 48].

5 I anden række undersøgte Kommissionen den anmeldte foranstaltning i forhold til artikel 107, stk. 1, TEUF. Selv om denne institution fandt, at den anmeldte foranstaltning henhørte under anvendelsesområdet for denne bestemmelse, blev denne konklusion ikke udstrakt til fritagelsen for bidraget. Den lagde i denne henseende til grund, at de købere på engrosmarkedet, som havde indgået aftaler om dækning af deres indkøb af elektricitet før vedtagelsen af den anmeldte foranstaltning, ikke var begunstiget af virkningerne af nævnte foranstaltning, og udledte heraf, at fritagelsen ikke gav dem en selektiv fordel og dermed ikke henhørte under kvalificeringen af statsstøtte (den anfægtede afgørelses punkt 97-106).

6 I tredje række vurderede Kommissionen, om den anmeldte foranstaltning var forenelig med det indre marked i forhold til artikel 107, stk. 3, litra b), TEUF. Denne institution fandt bl.a., at nævnte foranstaltning var nødvendig, egnet og forholdsmæssig (den anfægtede afgørelses punkt 107-154), og at den ikke var i strid med nogen af de relevante bestemmelser i EU-retten, navnlig Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/943 af 5. juni 2019 om det indre marked for elektricitet (EUT 2019, L 158, s. 54) og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/944 af 5. juni 2019 om fælles regler for det indre marked for elektricitet og om ændring af direktiv 2012/27/EU (EUT 2019, L 158, s. 125) (punkt 174-192).

Parternes påstande

7 Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:

– Den anfægtede afgørelse annulleres.

– Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

8 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

– Frifindelse.

– Sagsøgerne tilpligtes at afholde sagsomkostningerne.

Retlige bemærkninger

9 Sagsøgerne er spanske selskaber, der ikke køber deres elektricitet direkte på engrosmarkedet for elektricitet, men gennem en elleverandør. Med henblik på at sikre prisstabilitet ved elforsyningen har sagsøgerne indgået aftaler om køb af elektricitet. For en del af elforsyningen har sagsøgerne indgået aftaler, som involverer et andet selskab end deres fysiske elleverandør, og som er baseret på betalinger af udligning ud fra forskellen mellem markedsprisen og den i aftalen fastsatte pris. De har kvalificeret denne type aftaler som finansielle aftaler om køb af elektricitet.

10 Sagsøgerne har som interesserede parter og for at beskytte deres proceduremæssige rettigheder i henhold til artikel 108, stk. 2, TEUF og artikel 1, litra h), i forordning 2015/1589 foreholdt Kommissionen, at den ikke fandt, at den anmeldte foranstaltning rejste alvorlige vanskeligheder, der begrundede indledningen af den formelle undersøgelsesprocedure.

11 Det skal bemærkes, at lovligheden af en afgørelse som den anfægtede afgørelse om ikke at gøre indsigelser, jf. artikel 4, stk. 3, i forordning 2015/1589, afhænger af, om vurderingen af de oplysninger, som Kommissionen rådede over under den foreløbige undersøgelse af den anmeldte foranstaltning, objektivt set burde have rejst tvivl med hensyn til kvalificeringen af denne foranstaltning som støtte og foranstaltningens forenelighed med det indre marked, eftersom en sådan tvivl skal føre til, at der indledes en formel undersøgelsesprocedure, hvori de interesserede parter som omhandlet i denne forordnings artikel 1, litra h), kan deltage (jf. i denne retning dom af 2.9.2021, Kommissionen mod Tempus Energy og Tempus Energy Technology, C-57/19 P, EU:C:2021:663, præmis 38, og af 5.9.2024, Slovenien mod Kommissionen, C-447/22 P, EU:C:2024:678, præmis 53).

12 Når en sagsøger har nedlagt påstand om annullation af en afgørelse om ikke at gøre indsigelser, kritiserer denne således som det væsentlige, at Kommissionens afgørelse vedrørende den pågældende støtte er blevet vedtaget, uden at denne institution har indledt den formelle undersøgelsesprocedure, hvorved den har tilsidesat sagsøgerens proceduremæssige rettigheder. Sagsøgeren kan for at få taget sin påstand om annullation til følge påberåbe sig ethvert anbringende, der kan godtgøre, at vurderingen af de oplysninger, Kommissionen råder over under den foreløbige undersøgelse af den anmeldte foranstaltning, burde have rejst tvivl med hensyn til kvalificeringen af støtte eller dens forenelighed med det indre marked. Anvendelsen af sådanne argumenter kan imidlertid ikke bevirke en ændring af sagsgenstanden eller betingelserne for at antage søgsmålet til realitetsbehandling. Den omstændighed, at der foreligger tvivl med hensyn til kvalificeringen af foranstaltningen eller dens forenelighed, er derimod netop det bevis, som kræves ført for at godtgøre, at Kommissionen var forpligtet til at indlede den formelle undersøgelsesprocedure i henhold til artikel 108, stk. 2, TEUF (jf. i denne retning dom af 2.9.2021, Kommissionen mod Tempus Energy og Tempus Energy Technology, C-57/19 P, EU:C:2021:663, præmis 39 og den deri nævnte retspraksis).

13 Beviset for denne tvivl, som skal søges i både omstændighederne for vedtagelsen af afgørelsen om ikke at gøre indsigelser og i dens indhold, skal føres af den sagsøger, som har nedlagt påstand om annullation af denne afgørelse, på grundlag af en række samstemmende indicier (dom af 2.9.2021, Kommissionen mod Tempus Energy og Tempus Energy Technology, C-57/19 P, EU:C:2021:663, præmis 40, og af 5.9.2024, Slovenien mod Kommissionen, C-447/22 P, EU:C:2024:678, præmis 51).

14 Navnlig udgør den utilstrækkelige eller ufuldstændige karakter af Kommissionens undersøgelse under den foreløbige undersøgelsesprocedure et indicium for, at der foreligger alvorlige vanskeligheder ved vurderingen af den pågældende foranstaltning, hvis tilstedeværelse forpligter denne institution til at indlede den formelle undersøgelsesprocedure (dom af 2.9.2021, Kommissionen mod Tempus Energy og Tempus Energy Technology, C-57/19 P, EU:C:2021:663, præmis 41, og af 5.9.2024, Slovenien mod Kommissionen, C-447/22 P, EU:C:2024:678, præmis 52).

15 Desuden skal Unionens retsinstanser vurdere lovligheden af en afgørelse om ikke at gøre indsigelser, der er truffet ved afslutningen af den foreløbige undersøgelsesprocedure, ikke blot på grundlag af de oplysninger, som Kommissionen rådede over på det tidspunkt, da den vedtog den, men ligeledes i forhold til de oplysninger, som den kunne råde over (jf. dom af 2.9.2021, Kommissionen mod Tempus Energy og Tempus Energy Technology, C-57/19 P, EU:C:2021:663, præmis 42 og den deri nævnte retspraksis).

16 De oplysninger, som Kommissionen »kunne råde over«, omfatter de oplysninger, som syntes relevante for de vurderinger, som skulle foretages i henhold til den retspraksis, der er nævnt i præmis 11 ovenfor, og som den efter anmodning herom kunne have fået fremlagt under den administrative procedure (dom af 2.9.2021, Kommissionen mod Tempus Energy og Tempus Energy Technology, C-57/19 P, EU:C:2021:663, præmis 43, og af 5.9.2024, Slovenien mod Kommissionen, C-447/22 P, EU:C:2024:678, præmis 54).

17 Kommissionen er nemlig forpligtet til at gennemføre undersøgelsesproceduren vedrørende de omhandlede foranstaltninger omhyggeligt og upartisk, således at den ved vedtagelsen af den endelige afgørelse, der fastslår, at der foreligger støtte og i givet fald denne støttes uforenelighed eller ulovlighed, i dette øjemed råder over så væsentlige og pålidelige elementer som muligt (dom af 2.9.2021, Kommissionen mod Tempus Energy og Tempus Energy Technology, C-57/19 P, EU:C:2021:663, præmis 44, og af 5.9.2024, Slovenien mod Kommissionen, C-447/22 P, EU:C:2024:678, præmis 55).

18 Selv om Domstolen har fastslået, at det i forbindelse med undersøgelsen af, om der foreligger statsstøtte og af lovligheden af en statsstøtte, kan være nødvendigt, at Kommissionen i givet fald går ud over en undersøgelse af de faktiske og retlige omstændigheder, som den er blevet gjort bekendt med, kan det imidlertid ikke udledes af denne retspraksis, at det påhviler Kommissionen på eget initiativ og i mangel af indicier herfor at fremskaffe alle de oplysninger, som vil kunne have forbindelse til den sag, der er indbragt for den, selv om sådanne oplysninger er offentligt tilgængelige (dom af 2.9.2021, Kommissionen mod Tempus Energy og Tempus Energy Technology, C-57/19 P, EU:C:2021:663, præmis 45, og af 5.9.2024, Slovenien mod Kommissionen, C-447/22 P, EU:C:2024:678, præmis 56).

19 Til støtte for søgsmålet har sagsøgerne fremsat fem anbringender, hvoraf det første vedrører Kommissionens urigtige opfattelse af den anmeldte foranstaltning, det andet anbringende vedrører fejl ved vurderingen af den anmeldte foranstaltnings egnede og forholdsmæssige karakter, det tredje vedrører en tilsidesættelse af artikel 10 i forordning 2019/943 og artikel 5 i direktiv 2019/944, det fjerde anbringende vedrører en tilsidesættelse af princippet om forbud mod forskelsbehandling, og det femte vedrører en tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning.

20 Med disse anbringender har sagsøgerne implicit foreholdt Kommissionen, at den ikke indledte den formelle undersøgelsesprocedure vedrørende den anmeldte foranstaltning, selv om der forelå tvivl om denne foranstaltnings forenelighed med det indre marked som følge af begrænsningen af anvendelsesområdet for fritagelsen for bidraget til alene at omfatte køberne på engrosmarkedet for elektricitet og den negative indvirkning, som en sådan begrænsning havde for de købere på detailmarkedet, som havde indgået finansielle aftaler om køb af elektricitet, herunder sagsøgerne, på hvilke deres fysiske elleverandør overvæltede omkostningerne til bidraget, uden at de var begunstiget af en nedsættelse af deres elpris.

De beviser og den argumentation, som sagsøgerne har fremført den 10. august 2023

21 Kommissionen og Kongeriget Spanien har gjort gældende, at de beviser og den argumentation, som sagsøgerne har fremført den 10. august 2023 som svar på Kongeriget Spaniens interventionsindlæg, skal afvises, eftersom de er fremført for sent. Kommissionen har tilføjet, at disse beviser og denne argumentation under alle omstændigheder er irrelevante, eftersom de er senere end den anfægtede afgørelse og dermed ikke kan tages i betragtning med henblik på prøvelse af afgørelsens lovlighed.

22 Det skal i denne henseende bemærkes, at sagsøgerne ved indgivelsen af deres bemærkninger den 10. august 2023 har fremført nye beviser, dels vedrørende ændringen af den anmeldte foranstaltning efter den anfægtede afgørelse, som nu giver køberne på detailmarkedet for elektricitet mulighed for at anmelde deres aftaler om køb af elektricitet for perioden fra maj til december 2023 til OMIE, dels vedrørende Kommissionens afgørelse af 25. april 2023 om ikke at rejse indsigelser i forhold til denne ændring af foranstaltningen.

23 Uden at det fornødent at undersøge, om disse nye oplysninger og argumentationen desangående eventuelt er fremført for sent, således at de skal afvises, er det tilstrækkeligt at fremhæve, at sådanne oplysninger under alle omstændigheder ikke kan tages i betragtning med henblik på prøvelsen af den anfægtede afgørelses lovlighed, sådan som Kommissionen med føje har gjort gældende.

24 Det fremgår nemlig af den retspraksis, der er omtalt i præmis 15 ovenfor, at den anfægtede afgørelse skal vurderes i forhold til de oplysninger, som Kommissionen kunne råde over, da den vedtog afgørelsen. Dette er en særlig anvendelse af det mere generelle princip om, at en EU-retsakts lovlighed som led i et annullationssøgsmål skal vurderes på grundlag af de faktiske og retlige omstændigheder, der forelå på det tidspunkt, hvor retsakten blev vedtaget, hvorfor omstændigheder, der er indtruffet efter en denne retsakts vedtagelse, ikke kan berøre dennes gyldighed (dom af 17.10.2019, Alcogroup og Alcodis mod Kommissionen, C-403/18 P, EU:C:2019:870, præmis 45 og den deri nævnte retspraksis).

25 De beviser, som sagsøgerne fremlagde den 10. august 2023, og dermed deres argumentation desangående, kan derfor ikke tages i betragtning som led i prøvelsen af den anfægtede afgørelses lovlighed.

Det første og det fjerde anbringende om henholdsvis Kommissionens urigtige opfattelse af den anmeldte foranstaltning og dennes karakter af forskelsbehandling

26 Retten fastslår, at disse to anbringender skal undersøges samlet.

27 Med det første anbringende har sagsøgerne gjort gældende, at Kommissionens analyse af den anmeldte foranstaltnings funktion savner præcisering, eftersom det ikke fremgår klart heraf, om denne institution tog hensyn til den omstændighed, at køberne på detailmarkedet for elektricitet også anvendte mekanismer for dækning af deres køb svarende til dem, der anvendtes af køberne på engrosmarkedet, herunder finansielle aftaler om køb af elektricitet. Sagsøgerne har i denne henseende gjort gældende, at anvendelsen af denne form for aftaler følger af den retlige opbygning af elektricitetsmarkederne i medfør af EU-retten og har en simpel og almindelig aftalestruktur, som Kommissionen ikke kunne se bort fra.

28 Sagsøgerne har heraf udledt, at Kommissionen nærede usikkerhed om den nøjagtige fastlæggelse af de aktører, der kan drage fordel af fritagelsen. Dette foranledigede denne institution til at godkende en støtteordning, hvis forenelighed med EU-retten var tvivlsom. Sagsøgerne har i denne henseende fremhævet, at selv om Kommissionen anførte, at den med henblik på sin vurdering støttede sig på de oplysninger, som Kongeriget Spanien og Den Portugisiske Republik havde fremlagt i deres anmeldelse, samt på de supplerende oplysninger, som disse medlemsstater havde fremlagt, var disse forskellige oplysninger ikke tilgængelige for dem. Sagsøgerne har således anmodet om, at Kommissionen føjer anmeldelserne samt enhver anden relevant oplysning om den anmeldte foranstaltning, som disse medlemsstater har meddelt den, til sagsakterne.

29 Med det fjerde anbringende har sagsøgerne foreholdt Kommissionen, at den ikke undersøgte, om den anmeldte foranstaltning var forenelig med princippet om forbud mod forskelsbehandling. I denne forbindelse har disse selskaber i det væsentlige gjort gældende, at det relevante sammenligningskriterium ikke kunne være kriteriet om køb på engros- eller detailmarkedet, men burde have været kriteriet om »evnen til at dække og få dækket sin elforsyning«, og fremhævet de store ligheder mellem deres egen situation og situationen for de direkte forbrugere på engrosmarkedet, dvs. de købende virksomheder, med hensyn til deres behov for elektricitet på dette marked.

30 Kommissionen har, støttet af Kongeriget Spanien, gjort gældende, at disse to anbringender ikke afslører alvorlige vanskeligheder.

31 Det følger af den samlede læsning af disse to anbringender, at sagsøgerne i det væsentlige har fremført tre klagepunkter for at påvise alvorlige vanskeligheder, som begrundede, at den formelle undersøgelsesprocedure blev indledt. For det første har sagsøgerne anført, at der af læsningen af den anfægtede afgørelse fremgår en usikkerhed med hensyn til den nøjagtige fastlæggelse af de købere af elektricitet, som kan være begunstiget af en fritagelse. For det andet har disse selskaber gjort gældende, at Kommissionen ikke kunne se bort fra, at visse købere på detailmarkedet for elektricitet sikrede prisstabilitet for deres forsyning ved at anvende finansielle aftaler om køb af elektricitet. For det tredje har selskaberne anført, at de købere på detailmarkedet, som anvendte sådanne aftaler, befinder sig i en situation, der er sammenlignelig med de direkte forbrugere på engrosmarkedet, hvorfor den anmeldte foranstaltning er i strid med princippet om forbud mod forskelsbehandling.

32 I første række skal det bemærkes, at det bl.a. følger af den anfægtede afgørelses punkt 4-7, 24 og 33-39, at formålet med den anmeldte foranstaltning er at forårsage en nedsættelse af elpriserne i forbindelse med et kraftigt opadrettet pres på brændselspriserne, hvilket pres er forbundet med en krisesituation, som de nationale og internationale energimarkeder skal imødegå, samt at foranstaltningen tilsigter at nå dette mål ved tilskud til bestemte elektricitetskilder med henblik på at opnå en prisnedsættelse på engrosmarkedet, der som konsekvens bør medføre et prisfald på detailmarkedet.

33 For det første fremgår det med hensyn til de støttede energikilder af den anfægtede afgørelses punkt 33-39, at den anmeldte foranstaltning tilsigter at nedsætte produktionsomkostningerne for el kraftværker, der anvender fossile brændstoffer, og føre til nedsættelse af de bud, som de dagligt afgiver på auktioner, herunder på engrosmarkedet for elektricitet. Ifølge punkt 43 henhører beregningen af det pågældende tilskud og den faktiske betaling heraf under OMIE.

34 For det andet fremgår det hvad angår køberne på engrosmarkedet for elektricitet af den anfægtede afgørelses punkt 44, at disse købere som begunstigede af nedsættelsen af priserne på engrosmarkedet skal betale et bidrag, der delvist dækker omkostningerne til foranstaltningen, hvis størrelse fastlægges af OMIE på baggrund af mængden af deres køb på engrosmarkedet. Det fremgår desuden af den anfægtede afgørelses punkt 45, litra d), og af den anmeldte foranstaltnings artikel 8, stk. 3, at de er fritaget for betalingen af dette bidrag for den del af deres køb af elektricitet, for hvilken de har indgået aftaler om forsyning af elektricitet til en fast pris før den 26. april 2022, med forbehold for anmeldelse af nævnte aftaler til OMIE inden for de ved nævnte foranstaltning fastsatte frister. Det fremgår ligeledes af den anfægtede afgørelses punkt 46-48, at denne fritagelse er midlertidig, eftersom den ikke længere skal finde anvendelse, når aftalerne fornyes.

35 For det tredje fremgår det med hensyn til køberne på detailmarkedet af den samlede læsning af bl.a. den anfægtede afgørelses punkt 6, 35, 49, 50 og 134, at der sondres mellem, om disse købere har indgået lovregulerede kontrakter eller ej, dvs. forbrugere, der er begunstiget af PVPC-satsen og den såkaldte »Bono social«.

36 Det er nemlig alene i forhold til de lovregulerede kontrakter, at overvæltningen af såvel nedsættelsen af elpriserne som bidragets størrelse er obligatorisk. Med hensyn til de ikke-lovregulerede kontrakter har ophavsmændene til den anmeldte foranstaltning for så vidt angår de dynamiske priser – dvs. de priser, hvor engrosprisernes udsving direkte afspejlede sig i forbrugerpriserne – påregnet, at såvel nedsættelsen af elpriserne på engrosmarkedet som bidragets størrelse ville blive overvæltet direkte på slutbrugerne. Hvad angår de andre typer kontrakter, der ikke var lovregulerede, vurderede nævnte ophavsmænd, at det forhold, at prisnedsættelsen på engrosmarkedet og bidraget ville blive overvæltet, fulgte af konkurrencevilkårenes anvendelse, eftersom der var mange detailleverandører på de spanske og portugisiske markeder.

37 I anden række og som følge heraf savner klagepunktet om usikkerheden i den anfægtede afgørelse med hensyn til fritagelsens rækkevidde faktisk grundlag. Det fremgår nemlig af præmis 34 og 35 ovenfor, at nævnte fritagelse udelukkende finder anvendelse på de købere på engrosmarkedet, som havde indgået aftaler om forsyning af elektricitet til en fast pris før den 26. april 2022, samt at indvirkningen – af både prisnedsættelsen på engrosmarkedet og den eventuelle betaling af bidraget – på andre aftaler end lovregulerede kontrakter indgået af slutbrugerne henhører under konkurrencevilkårenes anvendelse på detailmarkedet.

38 Hvad nærmere bestemt angår den anfægtede afgørelses punkt 48, 80, 104 og 142, som sagsøgerne har fremhævet, således at de i det væsentlige indebærer, at visse købere på detailmarkedet kan være begunstiget af en fritagelse for betaling af bidraget, skal det fastslås, at disse punkter ikke kan fortolkes således.

39 For det første indgår den anfægtede afgørelses punkt 48 i sammenhængen med punkt 44-48, der er omtalt i præmis 34 ovenfor, som vedrører det bidrag, som køberne på engrosmarkedet for elektricitet er underlagt, og deres eventuelle fritagelse herfor. I dette punkt anføres nærmere

bestemt de portugisiske og de spanske myndigheders opfattelse, hvorefter denne fritagelse er midlertidig, idet den ikke længere skal finde anvendelse, hvis aftalerne om forsyning af elektricitet til en fast pris fornyes, og det præciseres i denne forbindelse, at deres varighed generelt er et år.

40 For det andet anføres i den anfægtede afgørelses punkt 80 blot den sondring, som er foretaget i nævnte afgørelses punkt 49, og som er omtalt i præmis 35 ovenfor, for så vidt angår overvæltningen af bidraget, som er obligatorisk for forbrugere omfattet af lovregulerede kontrakter, og som forventes af de øvrige.

41 For det tredje fremgår det utvetydigt af den anfægtede afgørelses punkt 104, at dette punkt alene vedrører købere på engrosmarkedet. Heri undersøges nærmere bestemt, om den fritagelse, som er indrømmet de personer, der har indgået aftaler om forsyning af elektricitet til en fast pris, før den anmeldte foranstaltning trådte i kraft, kan give dem en selektiv fordel som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF.

42 For det fjerde er det med hensyn til den anfægtede afgørelses punkt 142 endelig tilstrækkeligt at fremhæve, at Kommissionen i dette punkts første punktum udtrykkeligt henviste til den omstændighed, at »foranstaltningen fritager køberne på engrosmarkedet for elektricitet fra forpligtelsen til at betale bidraget for den del af deres køb af elektricitet, for hvilken de havde indgået aftaler om forsyning af elektricitet til en fast pris ført den 26. april 2022«. De derefter anførte betragtninger om betydningen af formindskelsen af prisrisikoen ved hjælp af den finansielle dækning kan ikke forstås således, som sagsøgerne har gjort gældende, at alle de aftaler, der er indgået med henblik på dækning, herunder af købere på detailmarkedet, skal tages i betragtning for at undgå, at omkostningerne til bidraget end ikke indirekte overvæltes på dem.

43 I tredje række kan klagepunktet om Kommissionens manglende hensyntagen til, at køberne på detailmarkedet anvendte finansielle aftaler om køb af elektricitet, heller ikke tages til følge.

44 Finansielle aftaler om køb af elektricitet af den type, som sagsøgerne har indgået, har ganske vist særlige karakteristika, som, henset til den anmeldte foranstaltnings funktion, for købere på detailmarkedet, der har indgået disse, medfører en overvæltning af bidraget, men ikke af nedsættelsen af elprisen. Selv om den anmeldte foranstaltning medfører, at den fysiske leverandør overvælter omkostningerne til bidraget, bevirker anvendelsen af en aftale med en anden virksomhed, der er støttet på betalinger af udligning ud fra forskellen mellem markedsprisen og den i aftalen fastsatte pris, nemlig ikke, at nævnte købere begunstiges af den af ophavsmændene til den anmeldte foranstaltning påregnede samlede nedsættelse af elprisen.

45 Det skal imidlertid fastslås, at sagsøgerne ikke har godtgjort, at der var indicier for, at visse aftaler om køb af elektricitet, som køberne på detailmarkedet havde indgået, som følge af deres opbygning var uegnede eller dårligt egnede til at overvælte nedsættelsen af elpriserne på engrosmarkedet, hvilke indicier kunne have begrundet, at Kommissionen gik videre end den blotte undersøgelse af de faktiske og retlige omstændigheder, som den var blevet gjort bekendt med, i medfør af den retspraksis, der er nævnt i præmis 18 ovenfor.

46 For det første har sagsøgerne i deres processkrifter blot fremhævet, at »Kommissionen ikke nærer nogen tvivl om, at der findes langsigtede [aftaler om køb af elektricitet]«, idet de har udledt dette kendskab af den af EU-retten følgende mulighed for, at forbrugeren kan vælge denne type metode

til elforsyning. Et sådant argument gør det imidlertid ikke muligt at påvise, at det forhold, at køberne på detailmarkedet anvendte finansielle aftaler om køb af elektricitet, var almindeligt kendt, da Kommissionen vedtog den anfægtede afgørelse.

47 For det andet skal det bemærkes, at sagsøgerne har henvist generelt til visse af Kommissionens dokumenter uden at identificere de passager i nævnte dokumenter, som vedrører fremme af kontraktlige strukturer, der svarer til dem, som de har prioriteret. Det forholder sig således med hensyn til Kommissionens forslag af 14. marts 2023 til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om ændring af forordning (EU) 2019/943 og (EU) 2019/942 samt direktiv (EU) 2018/2001 og (EU) 2019/944 med henblik på at forbedre udformningen af Unionens elektricitetsmarked (COM/2023/148 final) og Kommissionens arbejdsdokument af 18. maj 2022 med titlen »Vejledning til medlemsstaterne om god praksis for fremskyndelse af tilladelsesprocedurerne for projekter om vedvarende energi« (SWD/2022/0149 final). Selv om der i disse dokumenter ganske vist fremhæves den interesse, som indgåelsen af aftaler om køb af elektricitet kan have, behandler de ikke det konkrete tilfælde med aftaler af den art, som sagsøgerne har indgået, og disse sagsøgere har i øvrigt ikke henvist til nogen præcis passage i nævnte dokumenter.

48 I denne henseende er det eneste bevis, som sagsøgerne har fremlagt, og som ifølge deres præsentation heraf angiver deres kontraktmæssige forsyningsstruktur, en undersøgelse udført for Den Europæiske Investeringsbank (EIB) og Kommissionen. Det er imidlertid tilstrækkeligt at fremhæve, at der er tale om en fremtidsanalyse af mulighederne for at udvikle aftalerne om køb af vedvarende energi – også aftaler af den art, som sagsøgerne har indgået – i EU. Denne undersøgelse kan således ikke godtgøre, at det forhold, at køberne på detailmarkedet anvendte denne type aftaler, var almindeligt kendt, således at Kommissionen selv burde have taget hensyn til disses eksistens ved undersøgelsen af den anmeldte foranstaltning.

49 I fjerde række kan klagepunktet om tilsidesættelse af princippet om forbud mod forskelsbehandling, for så vidt som sagsøgerne herved har kritiseret begrænsningen af anvendelsesområdet for fritagelsen for bidraget til alene at omfatte køberne på engrosmarkedet, heller ikke tiltrædes.

50 For det første skal det i denne henseende bemærkes, at denne kritik svarer til, at det foreholdes Kommissionen, at den ikke anførte, at anvendelsesområdet for fritagelsen for bidraget førte til, at alene køberne på engrosmarkedet blev indrømmet en selektiv fordel, og dermed udgjorde statsstøtte som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF.

51 Vurderingen af, om fordelen er selektiv, tilsigter nemlig netop at identificere en differentieret behandling, der i det væsentlige kan betegnes som forskelsbehandling. Dette indebærer, at det skal afgøres, om den omhandlede nationale foranstaltning som led i en bestemt retlig ordning kan begunstige »visse virksomheder eller visse produktioner« i forhold til andre virksomheder, der under hensyntagen til formålet med denne ordning befinder sig i en tilsvarende faktisk og retlig situation (jf. dom af 21.12.2016, Kommissionen mod World Duty Free Group SA m.fl., C-20/15 P og C-21/15 P, EU:C:2016:981, præmis 54 og den deri nævnte retspraksis).

52 For det andet skal det bemærkes, at Kommissionen i den anfægtede afgørelses punkt 97-101, 104 og 105 undersøgte, om nævnte fritagelse udgjorde statsstøtte som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF, og konkluderede, at det ikke forholdt sig således, eftersom den betingelse om selektivitet, der er uløseligt forbundet med dette begreb, ikke var opfyldt i denne henseende. Det fremgår desuden nærmere bestemt af den anfægtede afgørelses punkt 104, at Kommissionen alene tog

udtrykkeligt stilling til spørgsmålet om, hvorvidt den forskellige behandling af køberne på engrosmarkedet – alt efter om de var begunstiget af en fritagelse eller ej – skabte grundlag for en selektiv fordel, men at denne institution ikke behandlede den eventuelle eksistens af en selektiv fordel, fordi køberne på detailmarkedet var udelukket fra fritagelsen.

53 For det tredje stod det, henset til opbygningen af den anmeldte foranstaltning, som denne er angivet i den anfægtede afgørelse (jf. præmis 32-36 ovenfor), klart, at køberne på engrosmarkedet og detailmarkedet ikke befandt sig i en sammenlignelig situation på baggrund af den måde, hvorpå prisnedsættelsen på engrosmarkedet og betalingen af bidraget skulle afspejles i elprisen, således at Kommissionen ikke udtrykkeligt skulle tage stilling til, om begrænsningen af anvendelsesområdet for fritagelsen for bidraget til alene at omfatte købere på engrosmarkedet udgjorde en selektiv fordel.

54 Hvad angår køberne på engrosmarkedet for elektricitet erhverver disse nemlig deres elektricitet direkte til den pris, der følger af dette marked. Den fordel, som de er begunstiget af, skyldes netop den af OMIE beregnede forskel mellem på den ene side markedsprisen, som denne følger af støtten til visse energikilder, og på den anden side prisen, som den ville have været uden en sådan støtte. OMIE har ligeledes ansvaret for netop at fastsætte bidragets størrelse samt fritagelsen for købere, der ikke kan begunstiges af nedsættelsen af nævnte priser.

55 Endvidere dannes prisen på detailmarkedet for elektricitet på baggrund af udbud og efterspørgsel på dette andet marked. Som det er anført i præmis 36 ovenfor, tog ophavsmændene til den anmeldte foranstaltning hensyn til denne betragtning, eftersom de – med undtagelse af lovregulerede kontrakter – tog højde for en indirekte overvæltning af nedsættelsen af elprisen og ligeledes af bidragets størrelse på forbrugerne som følge af konkurrencen på dette marked, idet de henviste til det store antal detailleverandører i Spanien og Portugal.

56 Det fremgår af ovenstående betragtninger, at sagsøgernes tredje klagepunkt ikke kan påvise alvorlige vanskeligheder, der kan begrunde indledningen af den formelle undersøgelsesprocedure.

57 Denne konklusion drages ikke i tvivl af sagsøgernes argumentation om, at de befandt sig i en sammenlignelig situation i forhold til de direkte forbrugere på engrosmarkedet.

58 En sådan argumentation er støttet på et postulat om, at Kommissionen af egen drift skulle have taget hensyn til de særlige kendetegn ved de købere på detailmarkedet, som anvendte finansielle aftaler om køb af elektricitet. Af de i præmis 43-48 ovenfor anførte grunde kan et sådant postulat ikke tages i betragtning.

59 Selv om de direkte forbrugeres køb af elektricitet på engrosmarkedet med formålet nærmer sig sagsøgernes, for så vidt som købet foretages til eget brug og ikke med henblik på elforsyning til efterfølgende købere, forholder det sig ikke desto mindre under alle omstændigheder også således, at dette køb foretages på to forskellige markeder, for hvilke prisfastsættelsen ikke følger samme opbygning, således som det er anført i præmis 53 og 54 ovenfor.

60 Henset til det ovenstående skal det første og det fjerde anbringende forkastes som ugrundede.

61 Med hensyn til sagsøgernes anmodning om, at de anmeldelser, som Kongeriget Spanien og Den Portugisiske Republik har foretaget, samt udvekslingerne mellem disse medlemsstater og Kommissionen i det væsentlige føjes til sagsakterne, skal det bemærkes, at Retten skal vurdere,

om de foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse, som en af hovedparterne har anmodet om, er hensigtsmæssige (jf. i denne retning dom af 6.7.1999, Séché mod Kommissionen, T-112/96 og T-115/96, EU:T:1999:134, præmis 284).

62 For at gøre det muligt for Retten at fastslå, om det er nyttigt for den korrekte afvikling af sagen at anmode om fremlæggelse af visse dokumenter, skal den part, der har anmodet herom, identificere de ønskede dokumenter og i det mindste henvise til visse holdepunkter for, at disse dokumenter har betydning for sagens behandling (dom af 17.12.1998, Baustahlgewebe mod Kommissionen, C-185/95 P, EU:C:1998:608, præmis 93; jf. ligeledes dom af 16.10.2013, TF1 mod Kommissionen, T-275/11, ikke trykt i Sml., EU:T:2013:535, præmis 117 og den deri nævnte retspraksis). Nævnte part skal således bl.a. fremlægge præcise og relevante indicier, som kan forklare, hvorledes de pågældende dokumenter kan have betydning for sagens udfald (jf. i denne retning dom af 20.7.2016, Oikonomopoulos mod Kommissionen, T-483/13, EU:T:2016:421, præmis 253, ikke trykt i Sml.).

63 For det første skal det bemærkes, at sagsøgerne har fået indsigt i den ændrede affattelse af den anmeldte foranstaltning, og at denne foranstaltning af de under undersøgelsen af dette anbringende anførte grunde er baseret på en klar logik, der er støttet på en sondring mellem køb på engrosmarkedet og detailmarkedet.

64 For det andet tilsigter sagsøgernes anmodning om foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse med sit omfang, at dokumenter fra Kommissionens administrative sagsakter føjes til drøftelserne, uanset at sagsøgerne, selv i deres egenskab af interesserede parter, ikke har ret til aktindsigt i nævnte sagsakter (jf. i denne retning dom af 29.6.2010, Kommissionen mod Technische Glaswerke Ilmenau, C-139/07 P, EU:C:2010:376, præmis 58).

65 For det tredje skulle sagsøgerne på denne baggrund have ført bevis for teorien om, at der ud over affattelsen af den anmeldte foranstaltning under udvekslingerne i forbindelse med anmeldelsen var foretaget en behandling af det forhold, at købere på detailmarkedet anvender finansielle aftaler om køb af elektricitet, hvilket Kommissionen og Kongeriget Spanien har benægtet. Det skal fastslås, at sådanne beviser ikke er fremlagt.

66 Anmodningen om foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse skal dermed forkastes.

Det andet anbringende, hvormed det i det væsentlige gøres gældende, at den anmeldte foranstaltning er uforholdsmæssig

67 Sagsøgerne har i det væsentlige gjort gældende, at Kommissionen skulle have fundet, at den anmeldte foranstaltning ikke var egnet og forholdsmæssig, og dermed have indledt den formelle undersøgelsesprocedure. Sagsøgerne har i denne henseende for det første kritiseret den angivelige udelukkelse fra anvendelsesområdet af fritagelsen af visse måder at dække elpriserne, dvs. anvendelsen af finansielle aftaler om køb af elektricitet, for det andet begrænsningen af muligheden for at være begunstiget af fritagelsen til blot at omfatte købere på engrosmarkedet og for det tredje Kommissionens manglende hensyntagen til den anmeldte foranstaltnings virkninger på slutbrugere, der befandt sig i samme situation som disse.

68 Kommissionen har, støttet af Kongeriget Spanien, indledningsvis anført, at denne institution ikke har pligt til at tage hensyn til situationen for købere af elektricitet på detailmarkedet, som befinder sig i sagsøgernes situation. Kommissionen har under alle omstændigheder anført, at undersøgelsen af den anmeldte foranstaltnings forholdsmæssighed ikke gav anledning til alvorlige vanskeligheder.

69 For så vidt som dette anbringende er støttet på postulatet om, at Kommissionen skulle have taget hensyn til den særlige situation for købere på detailmarkedet, der har indgået aftaler af den art, som sagsøgerne prioriterede, skal anbringendet umiddelbart forkastes af de grunde, der er anført i præmis 43-48 ovenfor.

70 Sagsøgernes argumentation om, at den anmeldte foranstaltning udelukkede en bestemt type aftaler om køb af elektricitet fra anvendelsesområdet for fritagelsen, udspringer endvidere af en urigtig læsning af den anfægtede afgørelse. Af de i præmis 33-35 ovenfor anførte grunde er anvendelsesområdet for den fritagelse, der er omhandlet i den anfægtede afgørelses punkt 45, litra d), ikke en følge af typen af indgåede aftaler, men det marked, hvorpå elektriciteten købes.

71 Det er således alene relevant at afklare, om begrænsningen af fritagelsen for bidraget til alene at omfatte købere på engrosmarkedet udgjorde en alvorlig vanskelighed med hensyn til forholdsmæssigheden heraf.

72 Proportionalitetsprincippet, som er omhandlet i artikel 5, stk. 4, TEU, kræver, at EU-institutionernes retsakter ikke må gå videre end passende og nødvendigt for gennemførelsen af de lovligt tilsigtede formål, der forfølges med den omhandlede lovgivning (jf. i denne retning dom af 17.5.1984, Denkavit Nederland, 15/83, EU:C:1984:183, præmis 25), hvorved det forudsættes, at såfremt det er muligt at vælge mellem flere egnede foranstaltninger, skal den mindst bebyrdende foranstaltning vælges, og byrderne må ikke være uforholdsmæssige i forhold til de tilsigtede mål (dom af 30.4.2019, Italien mod Rådet (Kvote for sværdfisk i Middelhavet), C-611/17, EU:C:2019:332, præmis 55).

73 En foranstaltnings overholdelse af proportionalitetsprincippet består således af tre bestanddele. Den første bestanddel vedrører foranstaltningens egnethed, dvs. dens egnethed til at opfylde det legitime formål, der forfølges. Den anden bestanddel vedrører foranstaltningens nødvendighed og indebærer, at nævnte legitime formål ikke kan nås ved mindre indgribende, men lige så hensigtsmæssige midler (jf. i denne retning dom af 26.9.2013, Dansk Jurist- og Økonomforbund, C-546/11, EU:C:2013:603, præmis 69). Endelig vedrører den tredje bestanddel, som nogle gange betegnes som »proportionalitet i snæver forstand«, foranstaltningens forholdsmæssige karakter, dvs. fraværet af byrder, der er uforholdsmæssige i forhold til de tilsigtede formål (jf. i denne retning dom af 7.3.2013, Polen mod Kommissionen, T-370/11, EU:T:2013:113, præmis 89, og af 26.9.2014, Romonta mod Kommissionen, T-614/13, EU:T:2014:835, præmis 74).

74 Hvad nærmere bestemt angår bestanddelen vedrørende den anmeldte foranstaltnings nødvendighed fremgår det af fast retspraksis, at Kommissionen ikke er forpligtet til at tage abstrakt stilling til alle alternative foranstaltninger, som kan påtænkes, eftersom medlemsstaten, selv om den detaljeret skal angive grundene til, at den har vedtaget den pågældende støtteordning, navnlig de fastlagte kriterier for støtteberettigelse, ikke er forpligtet til at føre positivt bevis for, at ingen anden tænkelig foranstaltning, som pr. definition er hypotetisk, var bedre egnet til at sikre det forfulgte mål. Når den pågældende medlemsstat ikke er underlagt en sådan forpligtelse, kan en sagsøger ikke med føje anmode Retten om at pålægge Kommissionen at træde i stedet for de nationale myndigheder i forbindelse med denne opgave med normativ

udforskning med henblik på at undersøge enhver mulig alternativ foranstaltning (jf. dom af 6.5.2019, Scor mod Kommissionen, T-135/17, ikke trykt i Sml., EU:T:2019:287, præmis 94 og den deri nævnte retspraksis).

75 Eftersom sagsøgerne med dette anbringende har rejst tvivl om vurderingen af forholdsmæssigheden af den støtteordning, som Kommissionen fandt forenelig med artikel 107, stk. 3, litra b), TEUF, skal det endvidere bemærkes, at denne institution med henblik på anvendelsen af artikel 107, stk. 3, TEUF har en vid skønsbeføjelse, hvis udøvelse indebærer komplekse økonomiske og sociale vurderinger (jf. dom af 29.7.2019, Bayerische Motoren Werke og Freistaat Sachsen mod Kommissionen, C-654/17 P, EU:C:2019:634, præmis 80 og den deri nævnte retspraksis), hvorfor domstolskontrollen heraf skal begrænses til en prøvelse af, om procedurereglerne og begrundelsesforskrifterne er overholdt, om de omstændigheder, som er lagt til grund, er materielt korrekte, om der er anlagt et åbenbart urigtigt skøn, og om der er begået retlige fejl eller magtfordrejning (jf. dom af 22.12.2008, Régie Networks, C-333/07, EU:C:2008:764, præmis 78 og den deri nævnte retspraksis).

76 I første række skal det, som det er fremhævet i præmis 32 ovenfor, bemærkes, at den anmeldte foranstaltning har til formål at opnå en nedsættelse af elpriserne i forbindelse med et kraftigt opadrettet pres på brændselspriserne forbundet med en krisesituation, som de nationale og internationale markeder skal imødegå. For det første har sagsøgerne ikke rejst tvivl om det materielle indhold af denne krisesituation og dens indvirkninger på priserne. For det andet er et sådant formål foreneligt med det i artikel 107, stk. 3, litra b), TEUF fastsatte, som er at »afhjælpe en alvorlig forstyrrelse i en medlemsstats økonomi«.

77 I anden række tilsigter den anmeldte foranstaltning, som det ligeledes er fremhævet i præmis 32 ovenfor, at nå dette mål ved at støtte visse elektricitetskilder med henblik på at opnå en prisnedsættelse på engrosmarkedet, hvilken nedsættelse som konsekvens skal medføre en nedsættelse på detailmarkedet. Som det fremgår af præmis 33-35 og 53-56 ovenfor, henhører overvæltningen af prisnedsættelsen på detailmarkedet, undtaget hvad angår lovregulerede kontrakter, desuden under konkurrencevilkårenes anvendelse på dette marked.

78 For det første kunne Kommissionen uden at anlægge et urigtigt skøn i den anfægtede afgørelses punkt 131-134 i denne forbindelse lægge til grund, at konkurrencevilkårene ikke gjorde det muligt at nå disse legitime formål uden den anmeldte foranstaltning.

79 For det andet skal det bemærkes, at såvel artikel 3, litra a) og b), i forordning 2019/943 som artikel 5, stk. 1, i direktiv 2019/944 fremmer den frie dannelse af elpriserne på grundlag af udbud og efterspørgsel. Det præciseres i nævnte artikler, er »prisdannelsen baseres på efterspørgsel og udbud«, »markedsregler tilskynder til fri prisdannelse og undgår tiltag, der hindrer prisdannelse baseret på efterspørgsel og udbud«, »[l]everandørerne skal frit kunne fastsætte den pris, til hvilken de leverer elektricitet til kunderne«, og »[m]edlemsstaterne træffer passende foranstaltninger for at sikre en effektiv konkurrence mellem leverandørerne«.

80 Det skal fastslås, at den anmeldte foranstaltning, for så vidt som de nationale myndigheders direkte indgreb herved begrænses til prisdannelsen på engrosmarkedet og ikke udvider dette til detailmarkedet, undtaget for så vidt angår lovregulerede kontrakter, i videst muligt omfang opretholder det princip om den frie dannelse af elpriserne på grundlag af udbud og efterspørgsel, som fremgår af forordning 2019/943 og direktiv 2019/944.

81 For det tredje har sagsøgerne, for så vidt som de har gjort gældende, at nedsættelsen af elpriserne på detailmarkedet skulle have været tilstrækkelig ved at give køberne på dette marked mulighed for at anmelde deres aftaler om køb af elektricitet med henblik på som sådan at blive indrømmet en fritagelse for betaling af bidraget, fremført en alternativ fremgangsmåde til den af medlemsstaterne valgte og af Kommissionen godkendte, som i medfør af den retspraksis, der er nævnt i præmis 74 ovenfor, ikke kan tages i betragtning.

82 Det skal under alle omstændigheder bemærkes, at den fremgangsmåde, som sagsøgerne har henvist til, afviger endnu mere fra baggrunden for det princip om fri prisdannelse, der følger af direktiv 2019/944 og forordning 2019/943, og dermed ikke kan anses for at være nødvendig som omhandlet i den retspraksis, der er nævnt i præmis 73 ovenfor.

83 Henset til det ovenstående skal det andet anbringende forkastes.

Det tredje anbringende om den anmeldte foranstaltnings tilsidesættelse af forordning 2019/943 og direktiv 2019/944

84 Sagsøgerne har gjort gældende, at den anmeldte foranstaltning – eftersom den er i strid med princippet om den frie prisdannelse – skulle have været i overensstemmelse med de betingelser, der tillader en fravigelse fra anvendelsen af dette princip, som er fastsat i artikel 5, stk. 4, i direktiv 2019/944, hvilket ikke var tilfældet som følge af den anmeldte foranstaltnings indvirkning på elforbrugere, der befandt sig i samme situation som dem.

85 Det skal fastslås, at dette anbringende udelukkende er støttet på et postulat om, at Kommissionen skulle have taget hensyn til situationen for de købere af elektricitet på detailmarkedet, som havde indgået finansielle aftaler om køb af elektricitet. Dette anbringende skal derfor umiddelbart forkastes af grunde svarende til dem, der er anført i præmis 43-48 ovenfor, således som Kommissionen og Kongeriget Spanien med føje har gjort gældende.

Det femte anbringende om tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning

86 Sagsøgerne har fremhævet, at Kommissionen, og mere generelt Unionen, har tilskyndet til indgåelse af finansielle aftaler om køb af elektricitet, bl.a. med henblik på at fremme vedvarende energi. Disse selskaber har heraf udledt, at de havde en berettiget forventning om, at de ikke ville blive behandlet mindre gunstigt end virksomheder, som ikke havde tilstræbt at dække deres risici på markedet, organisere sig bedre og være mindre forurenende.

87 Kommissionen har, støttet af Kongeriget Spanien, gjort gældende, at der ikke var opstået en berettiget forventning hos sagsøgerne.

88 Det følger af fast retspraksis, at princippet om beskyttelse af den berettigede forventning er et af Unionens grundlæggende principper, og at adgangen til at påberåbe sig dette står åben for enhver økonomisk aktør, hos hvem en institution har givet anledning til begrundede forhåbninger ved at afgive præcise forsikringer (jf. dom af 24.10.2013, Kone m.fl. mod Kommissionen, C-510/11 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2013:696, præmis 76 og den deri nævnte retspraksis).

89 Præcise og ubetingede oplysninger, der er overensstemmende, og som stammer fra autoriserede og pålidelige kilder, er sådanne forsikringer. Ingen kan derimod påberåbe sig tilsidesættelse af dette princip, såfremt administrationen ikke har afgivet præcise forsikringer (jf. dom af 14.2.2006, TEA-CEGOS m.fl. mod Kommissionen, T-376/05 og T-383/05, EU:T:2006:47, præmis 88 og den deri nævnte retspraksis).

90 Det skal fastslås, at sagsøgernes argumentation er støttet på postulatet om, at Kommissionen skulle have skabt en berettiget forventning hos dem om, at de slutbrugere, der anvender finansielle aftaler om køb af elektricitet, ville blive behandlet mindst lige så gunstigt som dem, der indgår andre typer aftaler.

91 Det er i denne henseende tilstrækkeligt at fremhæve, at sagsøgerne af grunde svarende til de i præmis 46-48 ovenfor anførte ikke har fremlagt noget bevis, der påviser, at præcise og ubetingede oplysninger, som er overensstemmende, og som stammer fra autoriserede og pålidelige kilder, foreskrev, at situationen for forbrugere, der anvendte finansielle aftaler om køb af elektricitet, ville blive taget i betragtning under Kommissionens udøvelse af sine beføjelser til kontrol med statsstøtte.

92 Det femte anbringende skal dermed forkastes.

93 Det følger af det ovenfor anførte, at ingen af de af sagsøgerne fremsatte anbringender kan godtgøre, at Kommissionen burde have fundet, at der forelå alvorlige vanskeligheder, som indebar indledningen af den formelle undersøgelsesprocedure vedrørende den anmeldte foranstaltning.

94 Kommissionen skal derfor frifindes.

Sagsomkostninger

95 Ifølge Rettens procesreglements artikel 134, stk. 1, pålægges det den tabende part at betale sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom. Sagsøgerne har tabt sagen og bør derfor pålægges at bære deres egne omkostninger og betale Kommissionens omkostninger i overensstemmelse med dennes påstand.

96 I henhold til procesreglements artikel 138, stk. 1, bærer medlemsstater, der er indtrådt i en sag, deres egne omkostninger. Kongeriget Spanien bærer derfor sine egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Tredje Udvidede Afdeling):

1) Europa-Kommissionen frifindes.

2) PGI Spain, SL, Berry Superfos Pamplona, SA, Promens Packaging, SA, RPC Envases, SA og Zeller Plastik España, SL bærer hver deres egne omkostninger og betaler de af Kommissionen afholdte omkostninger.

3) Kongeriget Spanien bærer sine egne omkostninger.

Van der Woude Škvařilová-Pelzl Nõmm

Steinfatt Kukovec

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 12. marts 2025.

Underskrifter